

Arrest

nr. 112 659 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOBERT loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) D.(...), beweert een minderjarige Afghaanse jongeman van Hazara-origine te zijn. U bent geboren in de stad Kaboel in de Afshar regio. Uw biologische vader stierf toen u negen jaar oud was. U ging tot de zesde graad naar school. U moest stoppen met school door toedoen van uw stiefvader.

Na de dood van uw vader zorgden u en uw moeder voor het inkomen. U werkte na school terwijl uw moeder een job had als poetsvrouw bij ingenieur F.(...). Na twee jaar huwde uw moeder met M.(...) U.(...). U verklaarde niet te weten hoe dit huwelijk tot stand is gekomen of hoe uw moeder en M.(...) U.(...) elkaar kenden. In het begin ging het goed en zorgde uw stiefvader voor het inkomen. U merkte wel dat hij verslaafd was aan drugs. Na een tijdje deed uw stiefvader u stoppen met school en liet hij u

met een handkarretje op straat sigaretten, plastic en andere kleine spullen verkopen. U moest het geld dat u verdiend had, afgeven aan uw stiefvader. Indien hij vermoedde dat u geld had achtergehouden, werd u geslagen. U deed dit twee jaar en een half. Nadien stelde uw stiefvader u voor aan een drugshandelaar met wie hij bevriend was. U verkocht ongeveer negen maanden drugs. Eén keer werd u bijna opgepakt door de politie. U kon ontsnappen en keerde vroeger dan normaal terug naar huis. Uw stiefvader vond het niet kunnen dat u zo vroeg thuis was en sloeg u in elkaar. U kon enkele dagen niet meer werken totdat uw stiefvader u verplichtte. Uw moeder besliste dat u het land moest ontvluchten. U ontvluchtte Afghanistan in augustus 2012 en kwam aan in België op 14 oktober 2012 waar u de volgende dag op 15 oktober 2012 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u de problemen met uw stiefvader.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee documenten van uw school voor.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 19). U stelt dat u 17 jaar oud bent. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 22 oktober 2012 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid ouder verklaard werd dan 18 jaar en dat u toen vermoedelijk een leeftijd had van 20,7 jaar.

Wat uw eigenlijke asielaanvraag betreft dient te worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Afghanistan verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging, om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de vluchtelingenconventie van Genève of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Afghanistan ontvlucht bent omwille van een persoonlijk conflict met uw stiefvader. Het feit dat uw stiefvader u niet liet gaan naar de moskee volstaat niet om over religieuze vervolging te spreken. Uw stiefvader had immers geen problemen met uw religie op zich en liet u volledig vrij om uw geloof te beleven in de privé-sfeer, hij wou enkel dat u op tijd in bed lag om de volgende dag te gaan werken (CGVS p. 14). Aangezien uw verklaringen hierover niet zwaarwichtig genoeg zijn en uw stiefvader niet tussenkwam in uw persoonlijke beleving van uw geloof komt u omwille van deze reden niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Daarnaast dient te worden geconcludeerd dat u evenmin in aanmerking komt om de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden op basis van art.48/4, § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. U verklaarde bij uw terugkeer naar Afghanistan vrees te hebben om terug bij uw stiefvader terecht te komen die u zou verplichten drugs te verkopen (CGVS p. 18 en 19). Niemand verplicht u echter terug te keren naar uw stiefvader. De stad Kaboel telt - naargelang de bron - tussen de vijf en de zeven miljoen inwoners. Tenzij u hem zelf zou opzoeken is de kans uiterst gering dat u uw stiefvader toevallig tegen het lijf zou lopen. U bent een meerderjarig persoon die voor zichzelf kan zorgen. Bovendien heeft u voor uw vertrek uit Afghanistan reeds bewezen dat uw moeder en u het gezin konden beredderen (CGVS p. 8). Ondertussen bent u enkele jaren ouder en kan men verwachten dat u het hoofd van de familie wordt. Met andere woorden u hoeft bij uw terugkeer naar Afghanistan dus niet per sé bij uw stiefvader in te trekken waardoor uw eventuele vrees tot vervolging of het eventuele risico op ernstige schade wegvalt. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bijkomend kan nog opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u ooit vreesde door de politie opgepakt te worden toen u drugs verkocht (CGVS, p.7). Hieruit kan men besluiten dat u geen vrees voor de politie hoeft te hebben indien u zich niet inlaat met illegale praktijken. Overigens zou het in dat geval legitieme rechtsvervolging betreffen en geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De twee documenten van uw school bevestigen enkel dat u naar school bent geweest wat niet betwist wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondeigendom, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker betwist met klem dat hij meerderjarig zou zijn en stelt dat hij een tegenexpertise zal laten uitvoeren, waarvan de uitslag zal worden meegedeeld op de zitting. Daarnaast heeft verzoeker duidelijk gezegd tijdens zijn gehoor dat hij zowel 's avonds als overdag zijn geloof niet mocht praktiseren van zijn stiefvader, waardoor hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker vreest niet alleen zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan, maar het werd hem ook verboden zijn geloof te beleven. Van een minderjarige kan ook niet verwacht worden dat hij zich elders, alleen in Kabul gaat vestigen. Dit zou onredelijk zijn. Het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt daarbij vergeten te zijn dat verzoeker nog een moeder, broers en zussen heeft in Kabul die nog steeds woonachtig zijn bij de stiefvader. Het spreekt voor zich dat hij hen zal willen opzoeken en kijken of zij in orde zijn. Uit het gehoorverslag blijkt ook dat de moeder van verzoeker regelmatig in elkaar wordt geslagen door de stiefvader. De schuilplaats van verzoeker zal dan ook niet lang een geheim blijven voor de stiefvader. Uit de algemene rapporten blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul "niet van een leien dakje loopt". De opsomming van aanslagen is hallucinant en burgerslachtoffers komen regelmatig voor. Tevens blijkt uit de bronnen dat het interne vluchtalternatief, in casu Kabul, enkel een optie is als de vluchteling kan terugvallen op familie, een sociaal netwerk of op de eigen etnische gemeenschap. Bovendien heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker niet geconfronteerd met het intern vluchtalternatief naar Kabul, zodat verzoeker niet de kans heeft gekregen om duidelijk aan te tonen dat dit geen optie is voor hem. De bevolking in Kabul is verdrievoudigd en verzoeker vreest dat werkloos te zullen zijn en te eindigen in een tent.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van de European Country of Information Network van 16 januari 2013, een rapport van de Danish Immigration Service van mei 2012 en de Achtergrondfiche Afghanistan van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van november 2012.

2.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker vasthoudt aan zijn minderjarigheid, hoewel uit medisch onderzoek blijkt dat verzoeker op datum van 22 oktober 2012 ouder verklaard werd dan 18 jaar en toen vermoedelijk een leeftijd had van 20,7 jaar; (ii) verzoeker geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij Afghanistan verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging, om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of behoren tot een sociale groep zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève of dat verzoeker bij een eventuele terugkeer een dergelijke vrees dient te hebben; (iii) verzoeker Afghanistan verliet omwille van een persoonlijk conflict met zijn stiefvader en het feit dat de stiefvader van verzoeker hem niet naar de moskee liet gaan niet volstaat om over religieuze vervolging te spreken; (iv) verzoeker niet in aanmerking komt om de status van subsidiaire bescherming te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker een meerderjarige persoon is die voor zichzelf kan zorgen en hij met andere woorden bij een terugkeer naar Afghanistan niet bij zijn stiefvader dient in te trekken waardoor zijn eventuele vrees tot vervolging of het eventuele risico op ernstige schade wegvalt; (v) verzoeker geen vrees voor de politie hoeft te hebben indien hij zich niet inlaat met illegale praktijken; (vi) er actueel voor burgers uit Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift met klem betwist meerderjarig te zijn. Verzoeker stelt hierbij dat hij ter terechtzitting de uitslag van een tegenexpertise zal meedelen. De Raad stelt echter vast dat dit ter terechtzitting van 27 september 2013 niet gebeurd is. Bijgevolg slaagt verzoeker er geenszins in de vaststellingen van het medisch onderzoek in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker op datum van 22 oktober 2012 ouder verklaard werd dan 18 jaar en toen vermoedelijk een leeftijd had van 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, te weerleggen. Bovendien stelt de Raad vast dat in de beslissing van de Dienst Voogdij expliciet vermeld wordt dat verzoeker hiertegen beroep kan indienen binnen de 60 dagen na de betekening ervan. Uit het administratief dossier noch ter terechtzitting blijkt dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft. Bijgevolg kan hij niet dienstig aanvoeren dat de beslissing niet correct zou zijn. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Zo stelde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken te zijn geboren op 25 januari 1996 (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 1). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker in 1997 te zijn geboren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Ook wanneer hij op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen herhaalt verzoeker dezelfde datum (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). De raadsman van verzoeker merkt dan weer op dat hij tegen hem wel verklaarde in 1996 te zijn geboren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19).

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde motieven om zijn land van herkomst te verlaten houden geen verband met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag noch houden zij een reëel risico op het lijden

van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat verzoeker het land heeft verlaten na een conflict met zijn stiefvader, dat enkel binnen de familiale sfeer kadert (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat hij als minderjarige drugs moest verhandelen van zijn stiefvader en dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus aangezien het hem verboden werd zijn geloof te praktiseren. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat de stiefvader van verzoeker hem enkel zijn geloof niet liet praktiseren en hem verbodde naar de moskee te gaan aangezien verzoeker van hem moest werken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). De redenen die de stiefvader had om verzoeker te verbieden naar de moskee te gaan waren aldus niet aan de godsdienst van verzoeker zelf gerelateerd. Dit volstaat dan ook niet om te besluiten dat verzoeker hierdoor een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn godsdienst dient te koesteren in de zin van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker meerderjarig is en niets hem verplicht terug te keren naar zijn stiefvader. Verzoeker toont niet aan dat hij als meerderjarige, gezonde jongeman niet in staat zou zijn een woning te vinden en een job uit te oefenen in Kabul. Bijgevolg houdt niets verzoeker tegen om zijn geloof te beleven. Bovendien is verzoeker tot de zesde klas naar school geweest en heeft hij relevante werkervaring als verkoper, ook voordat zijn moeder hertrouwde met zijn stiefvader (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 5, 6 en 10).

Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De Raad stelt vast dat verzoeker voor de door hem aangehaalde problemen met zijn stiefvader geen beroep heeft gedaan op de autoriteiten van zijn land van herkomst en hiervoor evenmin een afdoende verklaring geeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker geen beroep zou kunnen doen op de lokale autoriteiten indien hij door zijn stiefvader verplicht werd illegale drugs te verkopen en mishandeld werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6, 7 en 14).

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij er zich vestigt. De Raad stelt vast dat de beweerde asielmotieven van verzoeker van louter gemeenrechtelijke en zeer lokale aard zijn. Verzoeker is een volwassen man heeft steeds in Kabul gewoond en is er naar school geweest (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3, 4).

Er is voor hem derhalve een intern hervestigingsalternatief (vestigingsalternatief) in een ander deel van zijn land van herkomst en zelfs in zijn eigen regio. Hierboven werd immers vastgesteld dat er geen reden is waarom verzoeker als volwassen man niet zijn eigen weg zou kunnen gaan en zich vestigen elders in Kabul, verwijderd van zijn stiefvader. Kabul is overigens gemakkelijk bereikbaar via de internationale luchthaven. Bovendien is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker in geval van problemen met zijn stiefvader geen beroep zou kunnen doen op de plaatselijke autoriteiten. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidssparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprolde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Uit voormelde informatie blijkt dat er in Kabul geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde en aangehaalde rapporten van de European Country of Information Network, de Danish Immigration Service en Vluchtelingenwerk Vlaanderen bespreken de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven. Waar verzoeker nog stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem niet geconfronteerd heeft met de mogelijkheid om zich te vestigen in Kabul, wijst de Raad er nog op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat het Commissariaat-generaal de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. De procedure voor het Commissariaat-generaal is immers geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat.

2.6. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.7. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF